

συγγραφέα είναι τα βιβλία

Media: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ **Page:** 1,57 **Published at:** 12-11-2023
Author: **Surface:** 965.33 cm² **Circulation:** 12000
Subjects:

ΓΙΟΥΛΙΑ ΤΣΑΚΑΛΟΥ Βιβλιοκριτικός

Είναι γνωστό ότι συχνά η λογοτεχνία χρησιμοποιεί την ιστορική έρευνα για να προσδώσει στα μυθοπλαστικά έργα της την αναγκαία διάσταση της αληθοφάνειας. Κοινό σημείο μεταξύ των δύο πεδίων συνιστά το γεγονός πως τόσο η ιστορία όσο και η λογοτεχνία προσπαθούν να κατανοήσουν, ότι κάνουν οι άνθρωποι και αυτό πιστεύω ότι καταφέρνει με μεγάλη επιτυχία ο **Ισίδωρος Ζουργός**, πίνοντας τον αναγνώστη από το χέρι ξαναγώντας τον σε κάθε γωνιά, φανερά και απόμυερη, της εκάστοτε εποχής που δημιουργεί.

«Παλιές και νέες χώρες» είναι ο τίτλος του νέου μυθιστορηματός σας. Τι σας έλκει στα ιστορικά βιβλία και ειδικά σ' αυτήν την εποχή που αναφέρεστε;

Η σχέση ενός συγγραφέα με το παρελθόν δεν μπορεί να είναι μόνο μία απόπειρα εντυπωσιασμού ή ενός κενού εξωτισμού. Όταν το μυθιστόρημα επιχειρεί μια εισχώρηση στον ιστορικό χρόνο, συχνά έχει τη φιλοδοξία της ερμηνείας της ανθρώπινης συμπεριφοράς, την απάντηση, τελικά, στο δύσκολο ερώτημα κατά πόσο ο άνθρωπος αλλάζει ανάλογα με τις συνθήκες της κάθε εποχής ή κατά πόσο παραμένει ο ίδιος.

Ποιο το έναυσμα της επιλογής της νέας ιστορικής διαδρομής σας;

Επέλεξα τη συγκεκριμένη περίοδο, το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα έως τις παραμονές των Βαλκανικών Πολέμων, γιατί πρόκειται για μια μεταβατική εποχή, καθώς η ευρωπαϊκή νεωτερικότητα είχε αρχίσει να μεταμορφώνει τον παραγωγικό ιστό της χώρας αλλά και τις παραδοσιακές αξίες και αντιλήψεις. Η Ελλάδα άργησε να ακολουθήσει αυτόν τον δρόμο, άλλωστε εκείνη την εποχή είχε ακόμη πολλά εκκρεμή εθνικά ζητήματα, όμως σταδιακά έμπαινε στον δρόμο του εκσυγχρονισμού και της τεχνολογικής ανάπτυξης. Μεγάλη πολιτική προσωπικότητα της εποχής ήταν, ως γνωστόν, ο Χαρίλαος Τρικούπης, ο οποίος και είχε αντίληψη της καινούργιας εποχής και του επείγοντος να μετεξελιχθεί το ελληνικό βασίλειο σε ένα σύγχρονο κράτος.

Γιατί πάλι Θεσσαλονίκη; Υπήρχαν ανεξερεύνητα πεδία που θέλατε να αναδείξετε;

Δεν τελειώνουν ποτέ τέτοια πεδία, αυτό έχω συνειδητοποιήσει με τα χρόνια. Στο τελευταίο μου μυθιστόρημα θέση, βέβαια, έχουν και η Αθήνα και η Ερμούπολη. Η Θεσσαλονίκη είναι αλήθεια ότι καταλαμβάνει περισσότερο χώρο στις σελίδες. Στο τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα η πολυεθνική αστική τάξη της επιταχύνει τους ρυθμούς ανάπτυξης της πόλης, η Βιομηχανική Επανάσταση είναι παρούσα, το ίδιο και τα κοινωνικά προβλήματα που αυτή επιφέρει. Ευρισκόμενη η Θεσσαλονίκη σε μια τροχιά ανόδου αρχίζει να παρουσιάζει όψεις ευρωπαϊκής μεγαλούπολης με διάχυτο κοσμοπολιτισμό.

Το νέο πόνημά σας είναι ένα μυθιστόρημα για τους παράκτιους φάρους που φωτίζουν τα σκοτάδια. Ποιοι είναι οι δικοί σας παράκτιοι φάροι; Και πώς καταφέρνετε να παλεύετε τα σκοτάδια;
Η δυναμική μιας ερωτικής σχέσης μπορεί να είναι ένας φάρος που φωτίζει τα σκοτάδια και στον 19ο αιώνα αλλά και σήμερα. Ο φάρος είναι η ελπίδα, είναι και το σύμβολο μιας ολόκληρης εποχής που είχε αμέτρητους φαροφύλακες σε όλη τη Γη. Σήμερα σε κάθε φάρο επικρατούν αυτοματισμός και ερμημιά, το φως όμως εξακολουθεί να εκπέμπεται. Οι φάροι ενός συγγραφέα, εκτός από τα αυτονόητα, που ισχύουν για τον καθένα, είναι και τα βιβλία των

« Τα συμφέροντα θα καταδυναστεύουν την ανθρώπινη μοίρα

Ο Ισίδωρος Ζουργός, με αφορμή το βιβλίο του «Παλιές και νέες χώρες», απαντάει στα ερωτήματα του σήμερα σκαλίζοντας το παρελθόν

Info
«ΠΑΛΙΕΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΧΩΡΕΣ»
ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΖΟΥΡΓΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ | ΠΑΤΑΚΗ
ΣΕΛ. | 400

άλλων, το φως τους, όλο αυτό το μικροσύμπαν που κλείνουν οι σελίδες τους. Στο «Παλιές και νέες χώρες» συναντάμε αρκετά βιβλία της εποχής, όπως τα μυθιστορήματα του μεγάλου ονειροπόλου του 19ου αιώνα, του Ιουλίου Βερν, αυτού που μας έθρεψε και εμάς αναγνωστικά, αλλά και μια εσωτερική σχέση, ιδιαίτερη και διακριτική με τον «Ηλίθιο» του Ντοστογιέφσκι. Ο καθένας από εμάς ζωγραφίζει με τον τρόπο του τον πρίγκιπα Μίσκιν, απεικονίζει όπως το φαντάζεται ένα πρόσωπο αθωότητας και καλοσύνης, μια φιγούρα που εναρμονίζεται με όσα έχει φυλαγμένα μέσα του. Το φως των βιβλίων, για να επανέλθω, μας γίνεται φανερό, αρκεί να μη φωτίζουμε τον έναστρο ουρανό με ποικιλώνυμα λέιζερ, πυροτεχνήματα και άλλα, ώστε να μπορούμε να το διακρίνουμε.

Αναφέρεστε σε γυναίκες που ασφυκτούν από το κοινωνικό περιλαίμιο, για τους αμήχανους άνδρες και τις άφωνες υπηρέτριες στα χρόνια της Μπελ Επόκ. Πιστεύετε ότι έχουμε καταφέρει να αλλάξουμε τα δεδομένα στη σημερινή εποχή; Η έχουμε κολλήσει και θριαμβεύουν καιά κάποιο τρόπο τα παλιά;
Προφανώς και από τότε πολλά έχουν αλλάξει προς το καλύτερο. Τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα έδωσαν φωνή στους ταπεινούς αυτού του κόσμου. Αυτό δεν σημαίνει πως θριαμβεύσαμε στον τομέα της κοινωνικής δικαιοσύνης, όμως από τότε η ζωή του καθημερινού ανθρώπου έχει βελτιωθεί θεαματικά. Αρκεί να σκεφτούμε τι συνέβαινε πριν από

150 χρόνια με την παιδική θνησιμότητα και την απουσία κάθε είδους ασφάλισης και περίθαλψης. Γεννήθηκαν, βέβαια, καινούργια θέματα που βασανίζουν τον σύγχρονο άνθρωπο, αλλά αυτό είναι μια άλλη συζήτηση.

Θα μπορούν κάποια στιγμή οι γυναίκες να γίνουν φαροφύλακες που θα ανάβουν τα φάρια μόνο όταν εκείνες θέλουν, όταν θα λυσομανούν πάνω τους οι άνεμοι του σκληρού κόσμου;

Τα φάρια όλων των φάρων θα πρέπει να μένουν πάντα ανοικτά. Οι γυναίκες θέλουν και μπορούν να δείξουν νέους τρόπους συνύπαρξης, καθώς η άδικη περιθωριοποίηση των προηγούμενων αιώνων οδεύει σε κάποιο τέλος (δυστυχώς, όχι ακόμη για όλες τις περιοχές του πλανήτη).

Ο παράξ πότε θα πάψει να είναι, επιτέλους, το ελιξίριο της νεότητας όπως αναφέρει και η Λεύκα στο βιβλίο σας;

Φοβάμαι πως το συμφέρον και η ιδιοτέλεια θα συνεχίσουν να καταδυναστεύουν την ανθρώπινη μοίρα. Αυτό γινόταν από πάντα και νομίζω πως δεν πρόκειται να σταματήσει. Δίπλα στο συμφέρον και την ανθρώπινη βουλιμία για ισχύ, εξουσία και πλούτο οφείλουμε να κρατάμε τις λάμπες των φάρων αναμμένες. Η ερωτική σχέση ανάμεσα στη Λεύκα και τον Μιχαήλ δίνει ένα προσχέδιο ευτυχίας, το οποίο όμως υπόκειται και αυτό στους νόμους της φθοράς. Για όσο χρόνο όμως η ευτυχία υπάρχει και με όποιους τρόπους, έχει την αξία της. ■